

La tribuna

La violència institucional

És propi dels Estats totalitaris que es violenti la ciutadania que no pensa com els governs

JUDITH
Pallarès



Parlar de violència institucional no és gens evident. Aquest concepte, que se'm va quedar gravat al cap en una reunió mantinguda amb l'associació Stop Violències, és molt ampli i de fet comprèn tot un marc teòric digne de ser, com a poc, fullejat pels que ens dediquem a això de legislar i governar.

La **Vanessa**, psicòloga especialitzada, explicava entre altres coses què es considera violència institucional el tracte que la justícia atorga en algunes ocasions a les dones en procés de separació amb causes obertes sobre maltractament. És un atac institucional que a una dona que ha de passar per la quarta planta per causa dels maltractaments psicològics i físics se la privi de la custòdia dels seus fills o se la catalogui com a «malalta» enfonsant-la cada dia més, dificultant que recuperi una vida en pau i lliure de la por en el termini més curt.

EL CAP DE GOVERN, **Antoni Martí**, en la seva primera intervenció d'aquesta setmana a Nacions Unides, dins el marc del debat sobre les migracions, també ha fet referència a un altre tipus de violència institucional: la que exerceixen els mateixos Governos quan són part del problema, en comptes de ser part de la solució. De fet, és molt propi dels Estats totalitaris i de partit únic que tots aquells ciutadans de pensament contrari al del govern de torn siguin violentats i atacats de forma directa per les institucions.

Però, en tots sentits i a tot arreu, quan les institucions s'utilitzen com a òrgan de gestió de poder i no com a entitat al servei del ciutadà, les possibilitats de generar violència institucional són àmpliament probables.



Les declaracions del senyor **Higini Cierco** en relació a les pressions patides per part d'alts comandaments de la policia espanyola i la possibilitat que la cúpula política del Partit Popular hagi pogut orquestrar-ho, és una clara evidència de violència institucional en fer servir òrgans públics, en aquest cas la policia espanyola, per executar voluntats partidistes contra ciutadans de l'Estat espanyol i d'un país estranger, en aquest cas el nostre.

Si fins ara podíem dir que «la realitat sovint supera la ficció» ara podem afirmar que la ficció s'ha quedat curta i la realitat ens ha sobrepassat. Des del principi, tots teníem la sospita que hi havia qüestions que sobrevolaven els nostres caps i que les conseqüències podien ser

És un atac institucional que a una dona que ha de passar per la quarta planta per causa dels maltractaments de la privi dels seus fills

nefastes. El Govern insisteix que tot el procediment ha estat l'adequat i, que per dolent que sigui, qualsevol altra opció hauria estat pitjor. Però en les decisions preses des del 10 de març molts ciutadans han patit violència institucional.

D'ENTRADA, la desencertada roda de premsa del cap de Govern és molt probable que provoqués el «corralito» dels comptes de la BPA de forma gairebé immediata. Si sempre l'INAF actua amb confiden-

cialitat, perquè aquell 10 de març de 2015 va sortir el cap de Govern a anunciar la intervenció del banc?

En aquest sentit, cal sumar el procés de liquidació de la BPA per part de les institucions, i una caríssima auditoria dels comptes dels clients, que hem pagat entre tots els ciutadans, i que ha provocat situacions molt tenses no només als clients, alguns dels quals segueixen sense poder disposar dels seus diners, sinó també als llavors treballadors de la BPA. De fet, els treba-

lladors no només van haver d'atendre als clients afectats sinó que ells també eren afectats. A la dificultat de poder recuperar alguns dels seus estalvis se sumava el fet que rebien pressions per abandonar l'entitat i d'aquesta manera, els nous gestors (posats pel Govern) evitaven pagar les indemnitzacions corresponents.

Uns gestors que tampoc han ingressat a la CASS els pagaments del rescat del fons de jubilació que la plantilla de l'antiga BPA va rescatar a finals de juny, el que va en contra de la legislació actual i suposa un nou greuge per aquests treballadors. Això no només és violència institucional, també és una gran vergonya. ≡

Consellera general liberal

NOE